

Asker FÄ±kralarÄ± > Bu Kadar Sevebilir misiniz?

Bir otobÄ¼s duraÄ¼Ä±nda karÄ¼Ä±laÄ¼mÄ±Ä¼lardÄ± ilk kez.... Biri tÄ±pta okuyordu, Ä¼bÄ¼rÄ¼ mimarÄ¼kte. O ilk karÄ¼Ä±laÄ¼madan sonra, bir kere, bir kere, bir kere daha karÄ¼Ä±laÄ¼abilmek iÄ¼sin, hep aynÄ± saatte, aynÄ± duraktan, aynÄ± otobÄ¼se bindiler. GenÄ¼stiler, Ä¼ok genÄ¼s... Birbirleriyle konuÄ¼yacak cesareti bulmalarÄ± biraz zaman aldÄ± ama sonunda baÄ¼yardÄ±lar. Ä¼kisi de her sabah otobÄ¼se bindikleri semtte oturmuyorlardÄ± aslÄ±nda. DelikanlÄ± arkadaÄ¼Ä±nda kaldÄ±Ä¼Ä± iÄ¼sin o duraktan binmiÄ¼ti otobÄ¼se, kÄ±z ise ablasÄ±nda.... SÄ±rf birbirilerini gÄ¼rebilmek iÄ¼sin, her sabah erkenden evlerinden

Ä¼Ä±kÄ±p, Ä¼ehrin Ä¼bÄ¼r ucundaki o duraÄ¼ya, onlarÄ±n duraÄ¼Ä±na geldiklerini, gÄ¼lerek itiraf

ettiler bir sÄ¼re sonra...

OkullarÄ±nÄ± bitirince hemen evlendiler. Mutluydular hem de Ä¼ok mutlu... Bazen iÄ¼siz,bazen parasÄ±z kaldÄ±lar ama Ä¼ylesine sÄ±kÄ± kenetlenmiÄ¼ti ki yÄ¼rekleri ve elleri hiÄ¼bir Ä¼eyi umursamadÄ±lar. AyÄ±n sonunu zor getirdikleri gÄ¼nlerde de Ä¼nlÄ¼ bir doktor ve Ä¼nlÄ¼ bir mimar olduklarÄ±nda da hep mutluydular. Zaman aÄ¼mÄ±na uÄ¼rayan, alÄ±Ä¼kanlÄ±klara yenik dÄ¼Ä¼en, banka hesabÄ±nda para kalmadÄ±Ä¼Ä± iÄ¼sin yada tam tersine o hesabÄ± daha da kabarÄ±k hale getirmek uÄ¼uruna bitip-tÄ¼keniveren sevgilerden deÄ¼ildi onlarÄ±nki... GÄ¼nler gÄ¼nleri, yÄ±llar yÄ±llarÄ± kovaladÄ±kÄ¼a sevgileri de bÄ¼yÄ¼dÄ¼, bÄ¼yÄ¼dÄ¼... Tek

eksikleri Ä¼ocuklarÄ±nÄ±n olmamasÄ±ydÄ±. Zorlu bir tedavi sÄ¼recine raÄ¼men Ä¼ocuk sahibi olmayÄ±nca, "bÄ¼tÄ¼n mutluluklarÄ±n bizim olmasÄ±nÄ± beklemek, bencilik olur" diyerek devam ettiler hayatlarÄ±na. Ä¼ocuk yerine, sevgilerini bÄ¼yÄ¼ttÄ¼ler... "Senin iÄ¼sin Ä¼lÄ¼rÄ¼m" derdi kadÄ±n, sÄ±msÄ±kÄ± sarÄ±lÄ±p adama ve adam: "HayÄ±r, ben senin iÄ¼sin Ä¼lÄ¼rÄ¼m" diye yanÄ±t verirdi hep...

Bazen eve geldiÄ¼inde, aynanÄ±n Ä¼zerinde bir not gÄ¼rdÄ¼ kadÄ±n, "Bir tanem, kÄ¼tÄ¼phanenin ikinci rafÄ±na bak...." KÄ¼tÄ¼phanenin ikinci rafÄ±nda baÄ¼ka bir not olurdu, "Mutfaktaki masanÄ±n Ä¼zerine bak ve seni Ä¼ok sevdiÄ¼imi sakÄ±n unutma" Mutfaktaki masadan, salondaki dolaba sevgi dolu notlarÄ± okuya okuya koÄ¼turan kadÄ±n, sonunda kimi zaman bir demet Ä¼iÄ¼ek, kimi zaman en sevdiÄ¼i Ä¼ikolatalar, kimi zaman da pahalÄ± armaÄ¼anlarla karÄ¼Ä±laÄ¼rdÄ±.. AldÄ±Ä¼Ä± hediyenin ne olduÄ¼u Ä¼nemli deÄ¼ildi zaten....

Hayat ne kadar hÄ±zliÄ± akarsa aksÄ±n, iÄ¼leri ne kadar yoÄ¼un olursa olsun hep birbirlerine ayÄ±racak zaman buluyorlardÄ± bulmasÄ±na ama kÄ±rklÄ± yaÄ¼larÄ±n ortalarÄ±na geldiklerinde, daha az Ä¼alÄ±Ä¼maya karar verdiler. Adam, hastaneden ayrÄ±ldÄ± ve muayenehanesinde hasta kabul etmeye baÄ¼ladÄ±. KadÄ±n da mimarÄ¼k bÄ¼rosunu kapadÄ± ve sadece Ä¼zel projelerde gÄ¼rev aldÄ±. ArtÄ±k daha fazla beraber olabiliyorlardÄ±. Bir gÄ¼n sahilde dolaÄ¼Ä¼rken, harap durumda bir ev gÄ¼rdÄ¼ kadÄ±n, Ä¼zerinde "satÄ±lÄ±k" levhasÄ± asÄ±lÄ± olan. "Ne dersin, bu evi alalÄ±m mÄ±?" dedi adama. "Bu viraneyi yÄ±ktÄ±rÄ±r, harika

bir ev yaparız. Projeyi kafamda çizdim bile. Kocaman teras olan, martılar kahvaltaya davet edeceğiz bir deniz evi yapalım burayız..." "Sen istersin de ben hiş hayır diyebilir miyim?" diye yanıt verdi adam. "Amerika'daki tep kongresinden dıner dınermez aramız emlakşayız... Kaş para olursa olsun, burası bizimidir artık..."

Sadece bir hafta ayrı kalacaklarımıza bildikleri halde, ayrılmaları zor oldu adam

Amerika'ya giderken. Her gün, her saat konuştular telefonla. Gızyaları işinde

kucakları havaalanında. Fakat birkaç gün sonra, kocasında bir tuhaflik olduunu

fark etti kadın. Eskisi kadar mutlu görünmüyor, konuştuktan kaşınmıyordu. Onu

neşelendirmek için, sahildeki evi hatırlattı ve çizdiyi projeyi verdi kadın ama hiş

beklemediyi bir cevap aldı: "Canım, o ev bizim bütçemizi aşıyor. Sen en iyisi o evi unut..."

Mutsuzluk, mutluluğun tadına alınamayan insanlara daha da acı, daha da şekilmez gelir. Kadın, hiş sevmedi bu beklenmedik misafiri. Derdini söylemesi için yalvardı adama, "Senin için ilırım, biliyorsun, ne olur anlat" diye dil dıktı boş yere... Yıllardır sevdiyi adam, duyarsız ve sevgisiz biriyle yer deşirtmişti sanki. Ona ulaşmaya şalıtıkşa, beton duvarlara şarpıyordu kadın, her şarpmada daha fazla kanıyordu yareyi...

Bir gün, şocukluğunun, genşliğinin ve bütçenin hayatını birlikte geştiiyi arkadaşına dert yanarken, "Artık dayanamıyorum, sana söylemek zorundayım" diye şızın kesti arkadaşı. "O, seni aldatıyor. Öğ yerimin tam karışındaki restoranda genş bir kadınla yemek yiyor her gün. Sonra sarmaş dolaş biniyorlar arabaya..."

"Sus, sus şabuk, duymak istemiyorum bu yalanları" diye başırdı kadın. Onca yılıllık arkadaşına, kendisini kaçınmakla suçladı.... Ertesi gün, şşle vakti o restoranın hemen karışında bir kışeye sindi sessizce ve peri masallarını sadece masal olduunu anladı... Kocasının eskiden aynı hastanede şalıtık genş şocuk doktorunu tanıdı hemen. Bazen evlerinde aşırladıkları kadına nasıl sarıldığına günrdü adamın...

Akşam kocası eve gelir gelmez, bazen başırdı, bazen aşılayarak, bazen ona

sÄ±msÄ±kÄ± sarÄ±lÄ±p bazen de yumruklayarak haykÄ±rdÄ± suratÄ±na her Ä±yeyi. Ä±nkar etmedi adam. Zamanla duygularÄ±n deÄ±yiÄ±bildiÄ±yi, insanlarÄ±n orta yaÄ±ya geldiklerinde farklÄ±lÄ±k aradÄ±Ä±Ä± gibi bir Ä±yeyler geveledi aÄ±zÄ±nda ve bavlunu alÄ±p gitti evden. KapÄ±dan Ä±ŒÄ±karken, "son bir kez kucaklamak isterim seni" diyecek oldu ama kadÄ±n, "defol" dedi nefretle...

Ä±lk celsede boÄ±yandÄ±lar... Modern bir aÄ±k hikayesinin bÄ±yle son bulmasÄ±na kimse inanamadÄ±. ArkadaŒlarÄ±nÄ±n desteÄ±yiyle ayakta kalmaya Ä±ŒalÄ±Ä±tÄ± kadÄ±n. AdamÄ±n, sevgilisiyle birlikte Amerika'ya yerleÄ±tiÄ±ini Ä±Ä±rendi. Bazen yalnÄ±z kaldÄ±Ä±Ä±nda, onu hala sevdiÄ±ini hissedince, aÄ±lama nÄ±betleri geŒiriyor, aÄ±kÄ±n yerini, en az onun kadar yoÄ±un bir duygu olan nefretin almasÄ± iÄ±in dua ediyordu.

Aradan bir yÄ±l geÄ±sti... Her Ä±yeyin ilacÄ± olduÄ±u sÄ±ylenen zaman bile, kadÄ±nÄ±n derdine Ä±Œare olamamÄ±Ä±tÄ±. Bir sabah, Ä±srarla Ä±Œalan zilin sesiyle uyandÄ±. KapÄ±yÄ± aÄ±stÄ±Ä±Ä±nda, karÄ±Ä±sÄ±nda o kadÄ±nÄ± gÄ±rdÄ±. "Sen, buraya ne yÄ±zle geliyorsun" diye baÄ±Ä±rmak istedi ama sesi Ä±ŒÄ±kmadÄ±. "LÄ±tfen, iÄ±eri girmeme izin ver, mutlaka konuÄ±mamÄ±z gerekiyor" dedi genÄ±Œ kadÄ±n. Kanepeye iliÄ±ti ve zor duyulan bir sesle konuÄ±maya baÄ±ladÄ±: "HiÄ±bir Ä±yey gÄ±rdÄ±ndÄ±Ä±Ä± gibi deÄ±il aslÄ±nda. Ä±ok Ä±zgÄ±nÄ±m ama o bir saat Ä±nce Ä±ldÄ±. GeÄ±Œen yÄ±l

Amerika'daki kongre sÄ±rasÄ±nda Ä±Ä±rendi hastalÄ±Ä±Ä±nÄ± ve yaklaŒÄ±k bir senelik Ä±mrÄ± kaldÄ±Ä±Ä±nÄ±. Buna dayanamayacaÄ±Ä±nÄ±, hep sÄ±ylediÄ±in gibi onunla birlikte Ä±lmek isteyeceÄ±ini biliyordu. Seni kendinden uzaklaŒÄ±rmak iÄ±in, benden sevgilisi rolÄ±nÄ± oynamamÄ± istedi. Ailesine de haber vermedi. Birlikte Amerika'ya yerleÄ±tiÄ±imiz yalanÄ±nÄ± yaydÄ±. Oysa ilk karÄ±Ä±laŒÄ±Ä±Ä±nÄ±z otobÄ±s duraÄ±Ä±nÄ±n karÄ±Ä±sÄ±nda bir ev

tutmuÄ±tu. Tedavi gÄ±rÄ±yor ve kurtulacaÄ±Ä±na inanÄ±yordu ama olmadÄ±. Gece fenalaŒmÄ±Ä±, bakÄ±cÄ±sÄ± beni aradÄ±, son anda yetiÄ±tim. Sana bu kutuyu vermeme istedi..." GÄ±zlerinden akan yaÄ±larÄ± durduramayacaÄ±Ä±nÄ± biliyordu kadÄ±n. Hemen oracÄ±kta Ä±lmek istiyordu. Eline tutuÄ±turulan kutuyu aÄ±mayÄ± neden sonra akÄ±l edebildi. Ä±tinayla katlanmÄ±Ä± bir sÄ±rÄ± kaÄ±Ä±t duruyordu kutuda. Ä±lk kaÄ±Ä±tta, "LÄ±tfen bÄ±tÄ±n notlarÄ± sÄ±rayla oku bir tanem" diyordu... SÄ±rayla okudu; "Seni Ä±Œok sevdim", "Seni sevmekten

hiÄ± vazgeÄ±medim", "Senin iÄ±in Ä±lÄ±Ä±m derdin hep, doÄ±ru sÄ±ylediÄ±ini bilirdim." "Fakat benim iÄ±in Ä±lmeni istemedim" "Ä±zimdi bana sÄ±z vermeni istiyorum." "Benim iÄ±in yaÄ±yacaksÄ±n, anlaÄ±tÄ±k mÄ±?" son kaÄ±Ä±tdÄ± eline alÄ±rken, kutuda bir anahtar olduÄ±unu gÄ±rdÄ± kadÄ±n... Ve son kaÄ±Ä±tta Ä±unlar yazÄ±lÄ±ydÄ±:

"Sahildeki evimizi senin Ä±ŒizdiÄ±in projeye gÄ±re yaptÄ±rdÄ±m. Kocaman terasta martÄ±larla

kahvaltÄ± ederken, ben hep seni izliyor olacaÄ±Ä±m...."

ONAY TARÄ°HÄ° : 05.09.2004

fikracenneti.com